

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

Ik weet de gedachten, die Ik over u denk. spreekt de Heere, gedachten des vredes, en niet des kwaads, dat Ik u geeve het einde en de verwachting. Dan zult gij Mij aanroepen, en heengaan, en tot Mij bidden; en Ik zal naar u hooren. En gij zult Mij zoeken en vinden, wanneer gij naar Mij zult vragen met uw gansche hart.

JEREMIA 29 : 11—13

No. 8.

15 April 1904

9de Jaargang.

OPENBARING VAN DE HEILIGE DRIEËENHEID.

Redevoering, gehouden in den Tabernakel te Salt Lake City,
Zondagnamiddag 11 Augustus 1901, door Ouderling
CHARLES W. PENROSE.

Ik ben dankbaar voor het voorrecht, met mijne broederen en zusters in dezen Tabernakel te vergaderen dezen namiddag, en voor het voorrecht dat wij hebben God onzen Hemelschen Vader in vrede te aanbidden, zonder dat iemand ons overlast aandoet of tracht ons bevreesd te maken. Ik leg hier nadruk op, omdat dit niet altijd het voorrecht is geweest, door de Heiligen der Laatste Dagen genoten, ofschoon wij wonen onder de vlag eener natie, die het beginsel van civiele en godsdienstvrijheid erkent, en ik geloof dat de groote massa's van het volk van dit land wenschen dat recht te handhaven, het recht om vrij te zijn God te dienen, het doet er niet toe wat ons bijzonder denkbeeld aangaande Hem en Zijne wegen en Zijne wenschen moge zijn; dat wij eigenlijk volkomen vrij moesten zijn om Hem te dienen volgens de ingevingen van ons eigen geweten. Wij hebben dit voorrecht, zeg ik, vandaag: en wij zijn hier in dit huis, hetwelk is opgericht en toegewijd tot den dienst des Heeren, alwaar wij kunnen vergaderen en bidden en zingen en prediken en den geest van onzen godsdienst in volkomen vrijheid genieten. Ik ben dankbaar voor dit voorrecht dat wij hebben.

Ik ben juist opgeroepen om een korten tijd te spreken en sta op zonder eenige voorbereiding of eenig bijzonder onderwerp in mijn gedachten, hetwelk ik wensch aan te raken; maar ik vertrouw dat de Geest des Heeren op ons allen zal rusten en dat wij onder zijnen invloed in staat mogen zijn een kleinen tijd door te brengen met het overwegen van die dingen die betrekking hebben op de zaligheid van het menschedom. De Heiligen der Laatste Dagen wenschen de zaligheid van de menschelijke familie. Zij gelooven dat zij van God geroepen

zijn om Zijne Heiligen te zijn met het doel van te werken voor de verlossing van het menschen ras. Wij gelooven in den Heere Jezus Christus en in zijne verzoening. Wij gelooven evenals de meeste menschen die Christenen genoemd worden, dat Hij is de Zoon van God, en dat hij in de wereld kwam om de aarde en hare inwoners te bevrijden van de heerschappij des Satans en van den invloed der zonde en hare gevolgen. Wij hebben sommige geloofspunten die verschillen van die welke geschraagd worden door menschen die tot de onderscheidene Christelijke secten behooren; maar wij geven hen hetzelfde voorrecht hetwelk wij voor onszelven eischen, dat is, het recht om te aanbidden en te dienen hoe, wat en waar zij willen, volgens hunne eigene verlangens zoolang zij geen inbreuk maken op de rechten van anderen.

HET EERSTE ARTIKEL DES GELOOFS.

Het eerste artikel van ons geloof, zooals het is gedrukt en in de wereld gepubliceerd, is: „Wij gelooven in God den Eeuwigen Vader, en in Jezus Christus, Zijnen Zoon, en in den Heiligen Geest.” Al de orthodoxe Christelijke secten beweren te gelooven in deze stelling van ons geloof, en toch verschillen onze denkebeelden grootelijks aangaande de beteekenis er van. Wij gelooven in God als de Vader die het menschedom naar Zijn eigen beeld en gelijkenis schiep. In ééne beteekenis van het woord beweren onze Christelijke vrienden hetzelfde te gelooven, en toch is er een zeer groot verschil tusschen hun begrip van hetzelfde en het onze. Wij gelooven dat Jezus Christus — Jezus van Nazareth, die geboren werd uit de Maagd Maria, en die enkele jaren lang in Palestina woonde, en verworpen werd door de Joden, door hen gekruisigd aan het kruishout, en die stierf en opgewekt werd op den derden dag en naar den hemel ging — was, zooals de schriften verklaren, in de volkomen gelijkenis, het „uitgedrukte beeld” van Zijnen Vader; dat hij van den Vader kwam en terug ging naar den Vader; dat hij in den beginne met den Vader was en dat alle dingen welke van den Vader gemaakt werden, werden gemaakt door Hem, Zijnen Zoon. Nu, wij verstaan, dat deze personen twee afzonderlijke en onderscheidene individuen zijn; dat Jezus en zijn Vader zulke onderscheidene en afzonderlijke persoonlijkeden zijn als eenig zoon en vader onder de menschen. Wij gelooven dat Jezus Christus, als verklaard in de schriften, in de uitgedrukte gestalte en gelijkenis van Zijnen Vader was, en wij gelooven dat dit juist beteekent wat het zegt.

Ons wordt somtijds gezegd door onze vrienden in de Christen-wereld dat de Vader geen vorm of vergelijking of gelijkenis heeft. Om hunne eigene term te gebruiken, zij zeggen Hij is „zuiver geest.” Wat dat is verstaan zij niet; maar zij verklaren dat Hij een onstoffelijke zelfstandigheid is. Nu, wij kunnen dat niet verstaan, en wij gelooven er niet in. Wij gelooven niet dat dat er zoo iets is als een onstoffelijke zelfstandigheid. Voor ons is alle zelfstandigheid stoffelijk, in ééne beteekenis

van het woord; niet dat het stoffelijk is op dezelfde wijze als het grove stof met hetwelk wij bekend zijn. In sommige opzichten is het ten hoogste verschillend. Wij gelooven dat God een geest is; maar wij gelooven dat Geest iets is, dat hij ruimte inneemt, dat hij uitgestrektheden en grenzen heeft, dat hij vorm heeft, en dat hij gezien en hoog geschat kan worden door wezens van dezelfde soort als die geest. Ons wordt gezegd dat „Hij zijne engelen maakt geesten, en zijne dienaars eene vlam des vuurs”. Indien de engelen geesten zijn en in de gelijkenis van den Vader zijn, aanschouwen zij zijn aangezicht. Jezus verklaarde dat er engelen zijn, die „altijd zien het aangezicht mijns Vaders, die in de hemelen is”. Indien de engelen die geesten zijn vorm en gedaante hebben en gemanifesteerd kunnen worden, dan kan de Eeuwige Vader dit ook, onder behoorlijke conditiën. In het eerste hoofdstuk van den Zendbrief aan de Hebreëen, beginnende bij het eerste vers, wordt ons gezegd:

„God, voortijds veelmaal en op velerlei wijze, tot de Vaderen gesproken hebbende door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon;

Welken Hij gesteld heeft een' erfgenaam van alles, door welken Hij ook de wereld gemaakt heeft;

Dewelke, alzoo hij is het afschijnsel zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld zijner zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het woord zijner kracht, nadat hij de reinigmaking onzer zonden door zich zelve te weeg gebracht heeft, is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen”.

DE HEILIGEN GELOOVEN IN DEN BIJBEL.

Ons wordt dikwijls gezegd dat de Heiligen der Laatste Dagen niet in den Bijbel gelooven. Wij zijn geen aanbidders van den Bijbel en ons geloof is niet beperkt tot eenig bestaand boek. De Bijbel leert dat God tot heilige mannen van ouds sprak, die geïnspireerd werden door den Heiligen Geest, en hetgeen zij zeiden en schreven, onder den invloed van den Heiligen Geest, was het woord des Heeren. Op deze wijze verkregen wij onze Schriften, deze mannen schreven sommige dingen die God aan hen openbaarde, en deze zijn aan ons overhandigd geworden, vertaald geworden zijnde in onze taal uit de taal in welke zij in vroegere tijden geschreven waren. Maar wij gelooven in deze Schriften, ofschoon ons geloof niet tot dezelve bepaald is, omdat wij gelooven in levende orakelen — dat is te zeggen, wij gelooven dat indien God heden een man op de aarde heeft die geïnspireerd is, zooals Jesaja en Jeremia en sommigen der anderen waren, zijn woord, wanneer het gesproken wordt onder den invloed van den Heiligen Geest, heden het woord des Heeren tot ons zal zijn, evenveel als het woord van Jesaja toen hij geïnspireerd was, het woord des Heeren was tot de Joden tot wie hij gezonden was. Wij gelooven dat God is „dezelfde gisteren, heden en in eeuwigheid”, zooals verklaard wordt in de Schriften, en daarom dat hij is

beide zoo bekwaam en gewillig om Zijn woord in deze eeuw der wereld te verklaren als in eenige vorige eeuwen, indien het volk gewillig is te ontvangen hetgeen Hij hun heeft te zeggen. Wij gelooven in de Schriften. Wij gelooven dat heiligen mannen van ouds geïnspireerd werden door den Heiligen Geest, en nu hunne woorden tot ons overgebracht zijn geworden, ontvangen wij ze als het woord des Heeren, in zoo verre als zij nauwkeurig vertaald zijn geworden. In de Schriften wordt ons gezegd dat Jezus was in de uitgedrukte gelijkenis van den Vader, en Hij zelf verklaarde dat Hij niets deed dan wat hij den Vader had zien doen. „Zoo wat de Vader doet, hetzelfde doet ook de Zoon desgelijks; en Hij zal hem grooter werken toonen dan deze, opdat gij u verwondert”. Hij bad tot den Vader. Hij vertelde aan Zijne discipelen dat Hij van den Vader kwam, en dat hij tot den Vader terug zou gaan.

VADER EN ZOON TWEE PERSONEN.

Derhalve zijn, volgens de Schriften, de Vader en de Zoon twee afzonderlijke en onderscheidene persoonlijkheden. Is de Vader een persoon? Ja. Jezus kwam ons Hem te verklaren, om Hem aan het volk te openbaren; en Zijn uitgedrukt beeld zijnde, Zijn gezag van den Vader ontvangen hebbende en Hem vertegenwoordigende op de aarde, toonde Hij klaar en duidelijk dat de Vader een individu was, een persoonlijkheid. Ons wordt gezegd reeds in het begin van den Bijbel dat God zeide: „Laat ons — zonder twijfel sprekende tot Zijnen geliefden Zoon — laat ons menschen maken naar ons beeld, naar onze gelijkenis;” en zoo luidt het: „God schiep den mensch naar zijn beeld, naar het beeld van God schiep Hij hem, man en vrouw schiep Hij ze”. Wij verstaan dat dit juist beteekent wat het zegt, dat de mensch gemaakt is naar het beeld en naar de vorm en gelijkenis van den Eeuwigen Vader. Inderdaad zijn, volgens de Schriften, de geesten van alle vleesch de afstamming van God, Zijne zonen en dochteren naar Zijn beeld en naar Zijne gelijkenis gemaakt, omdat ieder zaad vrucht voortbrengt naar zijn aard. Er zijn verscheidenheden in al de soorten van de scheppingen Gods, beide in de redelooze schepping en in het menschedom; maar er bestaat dezelfde vorm op algemeene beginselen, en de menschenkinderen die in hunne geestelijke natuur eene afstamming zijn van God, zijn noodzakelijkerwijze in Zijn beeld en gelijkenis, omdat zij zijne kinderen zijn.

(Wordt vervolgd.)

ONTSLAG.

Ouderling Joseph L. Alvord is eervol van zijne werkzaamheden in deze zending ontslagen en zal den 21sten dezer maand per s. s. *Cretic* van Liverpool afvaren.

DE MANNELIJKE PERSOONLIJKHEID VAN CHRISTUS.

Door EDWARD H. ANDERSON, in de *Mill. Star*.

Een mijner vrienden, die vele kunstgalerijen in Europa bezocht had, vroeg onlangs waarom het is dat bijna iedere geschilderde voorstelling van Jezus Christus eene verwijfdheid over zich heeft die geheel in tegenstrijd is met een behoorlijk begrip van des Heilands persoonlijkheid. Hij voegde er aan toe dat er in al de portretten, welke hij ooit van Christus gezien had, niets mannelijks ligt, noch iets dat de sterke, manhaftige trekken uitdrukt, welke zoo krachtig in Zijn leven en zending ten toon gespreid werden.

De waarheid der opmerking was mij van te voren niet met zooveel kracht voorgekomen; maar bij bepeinzing schijnt het gezegde een groote waarheid te zijn. De schilderijen van Christus welke er over het algemeen gedrukt, geschilderd en in omloop gebracht zijn, zijn, natuurlijk, geen werkelijke gelijkenis van Hem, maar evenmin stellen zij Hem behoorlijk voor zooals Hij er moet hebben uitgezien, oordeelende naar de geschiedenis zijns levens hier op de aarde. Klaarblijkelijk brengt men louter op het doek de verbeeldingsbegrippen van de schilders, welke ongetwijfeld geïnspireerd waren door de denkbeelden van menschen die sedert Zijne dagen geleefd hebben. Zeer zeker ziet iemand die Christus in dezen toestand uitschildert alleen op de zachtmoedige en nederige zijde van Zijn karakter, dit méér doende uitkomen dan behoorlijk is, terwijl hij geen aandacht verleent aan de andere kenmerken welke overhellen naar kracht en mannelijke sterkte. Er is geen twijfel dat in Zijne persoonlijkheid nederigheid en zachtmoedigheid grootelijks ontwikkeld waren, maar dat deze eigenschappen zoo zeer in het oog springend waren als zekere portretten ons willen doen verstaan, kan ik niet gelooven.

Neemt dit, op hetwelk Zijne oogen ten hemel opgeslagen zijn met een blik van liefelijke hulpeloosheid, Zijn voorkomen den indruk toonende van het uiterste verdriet, Zijn haar lang, Zijn gelaat een schroomvallige teederheid hebbende, en Zijn geheele houding het woord-schilderij van Jesaja weergevend: „Een man van smarten, en verzocht in krankheid”: de drager van een doornenkroon, en de kruisdrager, en dien wij achten „dat hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was”.

Men is zoo gewoon geraakt aan dergelijke afbeeldsels van den Heere, dat de geestes-schilderij welke over het algemeen van Hem gemaakt is geworden, er een is van smart, schroomvalligheid en zwakheid, in het geheel niet naar het leven. Menschen die zulk een begrip hebben van ons groot Voorbeeld en onzen grooten Meester, loopen gevaar dat zij hun eigen leven in de praktijk conform zullen maken aan hun afgeschilderd ideaal. Terwijl het waar is dat er vrouwelijke kenmerken ingelijfd waren in Christus' leven en karakter, is het eveneens waar

dat zij er slechts een deel van waren. Er zijn andere zijden van zijn karakter waarvan de beschouwing en overweging een grooter en verheffender en nuttiger invloed zou hebben op het gemoed dan het gestadig stilstaan bij de zwakke en treurige trekken die zoo halsstarrig uitgeduid worden op het doek en in den kansel, met het zonderlinge oogmerk, schijnbaar, van het medegevoel van het menschedom op te wekken.

Aan het bewonderenswaardige, veelzijdige en volmaakte karakter van Christus ontbreekt niets dat strekt tot het maken van een volmaakt wezen. Een persoon die Zijn leven in al zijn gestalten navolgt zal volmaakt worden in al de eigenschappen, in zoover als het voor den mensch mogelijk is volmaaktheid in deze wereld te verkrijgen. Het is daarom valsch, onheusch en onbestaanbaar met de vooruitgang der ziel halsstarrig, in woord en beeld, alleen het zwakke en droevige in het ideale afbeeldsel des Heeren te illustreeren. Zulk een handelwijze raakt alleen één uiterste aan, doet onrecht aan Zijn volmaakt en onvergelijkelijk karakter, en verricht oneindig minder goed dan gedaan zou worden met het afbeelden met nadruk van den geheelen stoet van deugden, die de volmaaktheid van Zijne aan God gelijke persoonlijkheid vormen.

Er zijn weinig, indien er eenige zijn, portretten van den Heere die Zijnen weerstandbiedenden geest, Zijn macht, sterkte en mannelijkheid toonen, weinig, indien er eenige zijn, die een volkomen begrip geven van Zijneforschheid, Zijn blijmoedigen geest, Zijne krachtige gemoedsgesteldheid, Zijn manhaftige liefde en ongeveinsd medegevoel voor het menschelijke ras; en toch is het verhaal Zijns levens vol van illustratiën die het insluiten van deze trekken in Zijne portretten rechtvaardigen, in woord of op doek. Enkele voorbeelden uit de schriften zullen dit ophelderen:

Neemt Zijn antwoorden aan den Verzoeker:

Toen Hem hongerde: „De mensch zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat”.

Toen Hem gevraagd werd onnoodig Zijne macht te toonen en God te verzoeken: „Gij zult den Heere, Uwen God, niet verzoeken”.

Toen Hem gevraagd werd een geschenk aan te nemen dat al de koninkrijken en de rijkdom en heerlijkheid dezer wereld in zich sloot, voor het nedervallen en het aanbidden van Satan: „Ga weg, Satan! want er staat geschreven: Den Heere, Uwen God, zult gij aanbidden, en Hem alleen dienen”.

Neemt Zijne ongeëvenaarde bergrede; niet alleen waren de menschen van Zijnen tijd verbaasd over hare wijsheid, maar ook mannen en vrouwen van alle volgende geslachten hebben zich verbaasd over hare treffende leer, omdat Hij leerde als machthebbende.

Neemt Zijne onbevreesde houding en kalm gedrag toen, in den

storm, Zijne discipelen tot Hem kwamen, roepende: „Heere, behoed ons, wij vergaan”: „Wat zijt gij vreesachtig, gij kleingeloovigen? Toen stond hij op, en bestrafte de winden en de zee; en er werd groote stilte”.

En wederom, toen de Farizeën vroegen waarom Hij at met de tollenaars en zondaren, gaf hij het practisch, manhaftig antwoord: „Die gezond zijn, hebben den medicijnmeester niet van noode, maar die ziek zijn. Doch gaat heen en leert, wat het zij: Ik wil barmhartigheid, en niet offerande: want ik ben niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekeering”.

Neemt zijnen raad aan de Twaalven, toen Hij hen uitzond als schapen te midden der wolven om Zijnen naam en het koninkrijk is nabij gekomen te prediken, om te prediken zonder male of buidel (als opgeteekend in Matt. 10), wanneer een huis hen niet wilde ontvangen, noch hunne woorden hooren: „Het zal den lande van Sodom en Gomórra verdragelijker zijn in den dag des oordeels, dan dezelve stad”. En: „Meent niet dat ik gekomen ben, om vrede te brengen op de aarde; ik ben niet gekomen, om vrede te brengen, maar het zwaard”.

Wederom tot de Farizeën toen deze hem een onbeduidend breken van den Sabbatdag verweten, verklaarde Hij: „Ik zeg u, dat een meerder dan de tempel hier is Want de Zoon des menschen is een Heere ook van den Sabbat”. „Gij adderengebroidsels! hoe kunt gij goede dingen spreken, daar gij boos zijt?”

Neemt Zijne toespraak tot de bevroese discipelen op het schip midden in de zee, in nood van de baren in den tegenwind: „Zijt goedsmoeds, ik ben het, vreest niet”.

Neemt Zijne rede tot de Farizeërs, hen berispende over hunne inzettingen welke de geboden Gods krachteloos maakten; en over hun verlangen naar teekenen: „Gij geveinsden! wel heeft Jesaja van u geprofeteerd, zeggende: Dit volk genaakt Mij met hunnen mond, en eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van mij. Doch te vergeefs eeren zij Mij, leerende leeringen, die geboden van menschen zijn”. „Gij geveinsden! het aanschijn des hemels weet gij wel te onderscheiden, en kunt gij de teekenen der tijden niet onderscheiden? Het boos en overspelig geslacht verzoekt een teeken; en hun zal geen teeken gegeven worden, dan het teeken van Jonas, den profeet . . . De mannen van Nineve zullen opstaan in het oordeel met dit geslacht, en zullen hetzelfde veroordeelen: want zij hebben zich bekeerd op de prediking van Jonas; en ziet, meer dan Jonas is hier! . . . Ziet, meer dan Salomo is hier!

Eveneens Zijne handeling in den tempel Gods te Jeruzalem: „Jezus dreef uit allen, die verkochten en kochten in den tempel, en keerde om de tafelen der wisselaars, en de zitstoelen dergenen, die de duiven verkochten, roepende tot hen: „Mijn huis zal een huis des gebeds genaamd worden, maar gij hebt dat tot eenen moordenaarskuil gemaakt”, „en

er kwamen blinden en kreupelen tot hem in den tempel, en hij genas dezelve”.

Dan is daar nog Zijne uitspraak van de acht weeën tegen de geveinsheid en blindheid van de Schriftgeleerden en Farizeën, als opgeteekend in het drie-en-twintigste hoofdstuk van Mattheüs.

Maar in zijne geheele zending straalt zijne liefde en zijn medegevoel voor het menschelijke ras door in zijne handelingen, in het genezen en zegenen, alsof dit heerlijke gevoelen immer op Zijne lippen was: „Komt herwaarts tot mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en ik zal u rust geven. Neemt mijn juk op u, en leert van mij, dat ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uwe zielen. Want mijn juk is zacht, en mijn last is licht.” En dit gevoel was tot beide vriend en vijand, want op Golgotha verklaarde Hij: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen!”

In dit alles zien wij dat de deugden van den Heiland niet eenzijdig waren, noch van de gevoelige soort alleen, zooals over het algemeen in portretten van Hem uitgeschilderd wordt. De les die geleerd moet worden is dat de menschen Hem gelijk moeten worden, al de hoedanigheden en machten van Zijn onvergelijkelijk karakter aankweekende. Het bezwaar tegen de afbeeldsels in kwestie, en tegen vele beschrijvingen van Hem, is dat zij alleen ééne zijde van Zijn karakter weergeven, het droevig sentimenteetele; aangezien Zijn leven ten hoogste vol was van kracht, mannelijkheid, sterke weerstand tegen het kwade, gezond oordeel, blijdschap, met een krachtige haat tegen geveinsheid en leugens, en een hart dat altijd vol medegevoel en menschelijke goedheid was, hetwelk allemaal in Zijne gelijkenis moest uitblinken.

Een volgeling van Christus te zijn beteekent een Heilige te zijn; om een Heilige te zijn, moeten al de deugden van Christus gezocht en beoefend worden — niet alleen de vrouwelijke, noch de droevig gevoelige, de zwakke en krachteloze trekken, zooals het denkbeeld schijnt te zijn van vele predikers en de meeste schilders.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Zondag 24 April a.s. zal te Amsterdam de halfjaarlijksche Conferentie plaats hebben. De vergaderingen zullen gehouden worden des morgens om 10 uur en des middags om 2 uur in de gewone zaal, De Wittenstraat 109-111, en des avonds om 7 uur in *Odéon*, Singel 460. Alle leden der kerk en vrienden worden hartelijk uitgenoodigd tot het bijwonen dezer Conferentie.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

PLOTSSELINGE OMKEER.

Wie heeft ze niet ontmoet, de menschen die zoo gaarne vertellen dat er in hunne loopbaan een oogenblikkelijke verandering, een plotselinge omkeer, plaats gegrepen had? Ze weten te verhalen hoe ze, als schapen zonder herder omdolende, eensklaps „in hun hart werden gegrepen”, in hun gemoed had een onverklaarbare omwenteling plaats, ze waren „gered”, volgens sommigen, of, volgens anderen, „wedergeboren”. Veelal treft men bij die soort personen een sterke onberedeneerde ingenomenheid met eigen begrippen aan ten opzichte van den waren godsdienst. Met de uitspraak van het gezond verstand en het redelijk oordeel wordt door hen geen rekening gehouden. Hunne overgang was dan ook geen zelfstandige gewetensdaad, maar was van louter lijdelyken aard: een zekere macht bewoog hen, „de Heere veranderde ons, wij konden zelf niets doen”, zooals velen zoo gaarne zeggen.

Hoe strijdt die leer met hetgeen het Bijbelwoord en het gezond verstand zeggen! De Heere heeft altijd door de mond Zijner dienstknechten geroepen, wanneer Hij hen uitzond: „Bekeert u, gij afkeerige kinderen!” De bekeerings-handeling moest dus door het volk geschieden. Van vele lippen komt echter de klacht van Efraïm (Zie Jer. 31 : 18): „Bekeer mij, zoo zal ik bekeerd zijn”, en dan wacht men maar geduldig de uitkomst af. Zij die zich op deze wijze tegen den Heere beklagen, zullen er evenmin rechtvaardiging door vinden voor hunnen boozen handel als Efraïm van ouds. Het is een gemakkelijke manier om zich de bekeering van den hals te schuiven, zoodat men geen acht slaat op de uitnoodiging, die zegt: „Heden, indien gij zijne stem hoort, zoo verhardt uwe harten niet, gelijk in de verbittering geschied is”. Vandaar is het dat er thans heel velen zijn die in den toestand verkeeren, door Paulus aan Titus beschreven: „Zij belijden, dat zij God kennen, maar zij verloochenen Hem met de werken, alzoo zij gruwelijk zijn en ongehoorzaam, en tot alle goed werk ondeugende”.

Niemand wordt in eens goed en deugzaam of diep bedorven. De ondervinding heeft geleerd dat groote boosdoeners niet plotseling zoo laag gevallen zijn. Hunne afdaling tot de donkere gangen van het verderf is allengs geschied. Men heeft de levensgeschiedenis van beruchte dieven nagegaan en ontdekt dat zij begonnen waren met het wegnemen van eene kleinigheid, een naald bijvoorbeeld, en later van kwaad tot erger vervielen. Van sommige moordenaars weet men te vertellen, dat zij, toen zij nog op de schoolbanken zaten, met veel ge-

noegen vliegen konden martelen en doden. Zoo ook het tegenovergestelde: er is geen mensch die in den waren zin des woords groot is in het goede, of hij is begonnen met het kleine. In den beginne heeft hij er genoeg in gesmaakt kleine ongerechtigheden te schuwen, waar het noodig was heeft hij zich bekeerd, hij heeft eerst geringe goede daden verricht, en is voortgegaan van lieverlede sterker te worden. De eenzaamheid heeft hem zien worstelen, voordat men hem zag zegepralen. De ware volgeling van den Heiland verstond niet in één dag Zijnen wil. Hij heeft de geboden des Heeren, met betrekking tot zijn doen en laten, langzamerhand geleerd, hij is zachtjesaan in die kennis ontwikkeld. De Chineezzen zeggen in een hunner spreekwoorden, dat iedere toren bij den grond begint, en die eenvoudige woorden geven het gezond verstand een schat van goede gedachte. Hij die zich verheffen wil uit het slijk der zonde, die een toren wil worden in alles wat goed en edel en deugdzaam is, bedenke dat voor ieder gebouw een „eerste steen” gelegd moet worden. Zooals de Bijbel zegt: „Gebod op gebod, regel op regel, hier een weinig en daar een weinig”.

Er is dus reden om te twijfelen aan de verzekering van velen dat zij in eens „wedergeboren” zijn. Wij willen niets afdoen aan de bewering dat sommige menschen na een bepaald tijdstip beter zijn geworden. Om echter een waar volgeling van den Verlosser te worden, moet men allengskens al Zijne geboden leeren en dezelve doen. Als men den wil des Heeren doet, krijgt men eene getuigenis van zijne leer (Zie Joh. 7:17). Maar, zegt misschien iemand, ik heb zoovelen ontmoet van wie ik weet dat zij de eerste beginselen Zijner leer niet gehoorzaamd hebben, en die toch getuigenis geven, dat zij de ware leer hebben. Dit wordt opgehelderd in den tweeden zendbrief van Paulus aan de Thessalonicensen (2 : 10 en 11). De Apostel spreekt over degenen, die verloren gaan: „daarvoor dat zij de liefde der waarheid niet aangenomen hebben om zalig te worden.” *De liefde der waarheid*: „Indien gij mij liefhebt, zoo bewaart mijne geboden”. „En” zegt hij, „daarom zal hun God zenden eene kracht der dwaling, dat zij de leugen zouden gelooven”. Zij die dus beweren „gered” of „wedergeboren” te zijn en hardnekkig weigeren de liefde der waarheid aan te nemen om zalig te worden, komen onder een kracht der dwaling. Dit verklaart hunne houding volkomen. Plotselinge omkeer van zondaar tot heilige bestaat niet. De ware bekeerling ontdekt gedurig meer op het gebied van doen en laten. Hij bidt den Heere om kracht en beijvert zich om zelf zooveel te doen als in zijn vermogen is, om het hooge ideaal te bereiken, dat door deze woorden uitgedrukt wordt: „Het zij den discipel genoeg, dat hij worde gelijk zijn meester, en de dienstknecht gelijk zijn heer”.

I. K.

Het adres van de Amsterdamsche Conferentie is van de De Wittenstraat 111 verplaatst naar de **Jacob Catskade 14.**

EEN GEWEIGERD HANDSCHRIFT.

(*Vervolg van bladzijde 120.*)

Daarbij kwam nog de zware strijd van het kampeeren op den met sneeuw bedekten grond zonder beschutting, in het gezicht van hunne verbeurdverklearde bezittingen en verwoeste haardsteden. Een andere schrijver beschrijft het akelige tooneel aldus:

„In de ongebaande Amerikaansche wildernissen, in een Indiaansch land wendden de „Mormonen” hunnen weg, vermoeid en behoeftig, langer dan vijftien-honderd mijlen, hun pad gemerkt zijnde door de graven hunner dooden. De geschiedenis van hunne beroovingen en hun lijden is uiterst hartverscheurend. Het leven van niet minder dan een duizend hunner werd opgeofferd in de onmeedogende vervolgingen verbonden met den uittocht uit Illinois”.

Behoeven wij verwonderd te zijn dat er maar zwakjes geprotesteerd werd tegen de al te ijverige tenuitvoerlegging van de tot dit eigen doeleinden ontworpen wetten, of dat een gewaarwording van onrechtvaardigheid het resultaat van zulk een krachtige behandeling zou zijn? Wij hooren heden ten dage niets van het bataljon door de Mormoonsche uitgewekenen verschaft ter verdediging van de vlag in Californië en Mexico, ten tijde, bovendien nog, toen ieder man die gezond van lijfen leden was noodig was ter verdediging tegen vijandige Indianen, honger en al de andere gevaren die de pionier op zijne reizen heeft te bekampen. In antwoord op dezen eisch zei Brigham Young:

„Gij zult uw bataljon hebben, Kapitein Allen; en indien er geen jonge mannen genoeg zijn, zullen wij de oude mannen nemen, en indien er dan nog niet genoeg zijn, zullen wij de vrouwen nemen”.

In drie dagen was de sterkte bijeengebracht en gereed om weg te marcheeren. En wederom tot het verzamelde volk:

„Ik zeg tot u, prijst de wetten. Er is geen wet in de Vereenigde Staten, of in de Constitutie, of ik ben bereid haar te eeren”.

Hier is de boodschap welke over de draad kwam toen, te midden der onrust van de eerste jaren van den Burgeroorlog, de telegraaflijn over land voltooid was:

„Utah heeft zich niet onttrokken, maar is standvastig aan de Constitutie en wetten van ons eenmaal gelukkig land, en heeft warme belangstelling in zulke nuttige onderneemingen als die welke tot zoover voltooid is”.

Een zelfde bewijs van vaderlandsliefde en liefde voor vooruitgang vond plaats toen het eerste ijzeren paard, over de Union Pacific, puffende het Territoir kwam inrijden:

„Utah heet u welkom. Den grooten Nationalen weg heil!”

En dit van hunne Artikelen des Geloofs:

„Wij gelooven om onderdanig te zijn aan koningen, presidenten, heerschers en vorsten, in het gehoorzamen, eeren en onderhouden der wetten”.

Deze woorden klinken niet als de uitingen van een volk dat ijverzuchtig waakt tegen de indringing der beschaving in een streek alwaar zij zichzelven mochten verschansen, en de vooruitgang van wet, orde en Christenheid tarten. Als onze weelderig ingerichte spoorwagon ons snel en gemakkelijk over de golvende prairie voert denken wij dan ooit aan de geduldige vertrapten die voor ons het pad uitduidden? Degenen die, in de woorden van een hunner eigen dichters:

„Gewapend met een sterk geloof, geen vijand kon verschrikken,
Geen machten doen ontstellen en geen bang gevaar verwrikken”.

En wat van het Bergweide-Bloedbad en Daniëten-bende? De vermete lebedrijver van de eerste gewelddadigheid werd gewillig overgegeven aan de rechtvaardige belooning die hem wachtte, en het bestaan van de „Wrekende Engelen” als eene organisatie onder de leiding en de bekrachtiging ontvangende van Mormoonsche leiders, werd reeds lang geleden verworpen als het fabrikaat van een overspannen en al te werkzame verbeelding. Er blijft geen zelfstandiger grondslag voor over dan die welke onder ieder verdichtsel of overlevering ligt. „Zand er over”. Laat ons het Mormoonsche volk nemen zooals wij hen heden ten dage vinden en trachten een weinig goeds in hen te ontdekken liever dan kwaad op groote schaal. Laat ons hen prijzen om het nut, hoe gering ook, dat zij aan onzen tijd en aan ons geslacht geshonken hebben, en met den mantel der liefde, indien er nog genoeg van die onbetaalbare koopwaar in de wereld overgebleven is, het onopzettelijke kwaad, dat zij mogen gedaan hebben en de misslagen die zij mogen begaan hebben, dekken. Het verkeerd doen van individuen moest niet bezocht worden op de hoofden van de geheele maatschappij, en eng, persoonlijk vooroordeel moest niet toegelaten worden ons goede oordeel te verwringen.

Dit is een eeuw van wijd onderzoek en groote kundigheden, en wij zullen onzen Mormoonschen landman niet veel ten achteren vinden in het ras wat betreft alles dat het verstand verruimt en verlicht. Zij hebben hunne eigene dichters, hunne eigene artisten en hunne eigene musici. Gij kunt hen vertegenwoordigd vinden in de universiteiten en ateliers, en in de muziek-conservatoriums van meer dan één buitenlandsche stad, zoowel als in die van ons eigen schoone land. Waar ook educatie en beschaving zich vergaderen, vindt gij een kolonie van hen; en zij zijn niet onbekend in de wetenschappelijke en beroeps-wereld; noch ontbreken er fabrikanten en financiers. Over het groote Tabernakel-orgel (dat bij geen een in het land achter staat) presideert een van hun eigen jonge musici, en de dirigeer-staf wordt gehanteerd door een van hun eigen geloof, over het Tabernakel-koor, hetwelk meer dan eens de bewondering en toejuicing van Californische gehooien heeft verdiend. Het is een Mormoonsch meisje, de kleindochter van een der groote leiders van het Mormonisme, dat onlangs haar debuut gemaakt heeft en stormen.

derhand de eene Oostelijke stad na de andere ingenómen heeft, hen allen gelijk door hare persoonlijkheid en hare bekwaamheid bekorende; en wier wondervolle stem door een conservatieve Bostonsche Courant vergeleken werd bij die van Patti. Een ontdekkings-partij, door een Mormoonsch instituut van geleerdheid uitgezonden, is pas onlangs teruggekeerd na met oneindige tegenspoed, ontbering en beslissing, diep in de verboden wildernissen van Zuid-Afrika te zijn doordrongen, trachtende aan de wereld der wetenschap en nasporing informatie te geven die kostelijk en zeldzaam is.

Een van de merkwaardigheden van de Mormonen is, dat zij een bereisd volk zijn. Als wij hen ontmoeten en met hen converseeren, verwonderen wij ons over de verscheidene toestanden van het menschelijke leven waarmede zij schijnen bekend te zijn, en het gemak waarmede velen hunner bekwaam zijn om voor zichzelf vele ingewikkelde sociale vraagstukken op te lossen. Maar zij zijn of uiterst zedig, of buitenslands vertoeven is zoo'n gewone zaak voor hen geworden, dat zij er geen ongewone beteekenis aan hechten; want het is alleen na hen te vragen, of na hen eenigen tijd gekend te hebben, dat het geheim bekend gemaakt wordt.

Ah, ja, wij zeggen, reizen is een goede schoolmeester, en ons verstand ontwikkelt zich onder zijn discipline. Maar er zijn vele soorten van reizigers. Daar is de loutere globetrotter, zich haastende van de eene hoofdstad naar de andere, veel ziende, maar weinig opmerkende, en op de vrouw gelijkende die gevraagd werd door een vriend wat de grootste indruk op haar maakte in een van Duitschlands door toeristen bestormde steden. Na de noodige overweging antwoordde zij: „Wel, ik denk dat van alle dingen die ik mij met verrukking herinner, het allerbeste waren de overheerlijke Frankforter sausijesjes”. „Heb je van je leven!” Frankforter sausijesjes! Indien zij een Amerikaansche was, doen wij heelemaal afstand van haar. Hij die bestendig nut wil oogsten, moet in het bezit zijn van het „ziend oog”, en de beteekenis kennen zoowel van inzicht als van gezicht. Maar als reizen alleen zooveel voor ons doen kan, van hoeveel grootere waarde is dan de verblijfhoudende reiziger in vele hemelstreken, en te midden van onderscheidene manieren en gewoonten, met zorgvuldigheid een weinig hier en een weinig daar bijeen zoekende, en dagelijks toedoende aan onze kunde van menschen en dingen. Niet alleen kan dit gezegd worden van den Mormoonschen man, maar in groote mate ook van de vrouw. Zij hebben hun reizen en trekken uitgestrekt tot de eilanden der zee en Oostersche landen. Zij hebben werkelijk de globe ingesloten, en uit de rijke schatten van haar wereld-oude voorraad-schuren, datgene, hetwelk de eeuwen opgehoopt hebben, vergaderd; en zij brengen alles mede en leggen het neer aan de voeten van hun teerbemind geboorteland. Want zij zijn trotsch op hun land, trotsch op de vlag die het voert en in

hoogen graad trotsch op hun liefelijk „Deseret”. Zij zijn trotsch op hunne heldhaftige mannen en vrouwen, dappere dochters der woestijn, beproefd en trouw, die de grondslag legden waarop zij nu bezig zijn een gebouw te doen verrijzen, dat durende eere geven zal aan degenen die zooveel leden bij het oprichten.

Een groote aansporing voor de aanwerving van kennis is den advocaat van het Mormonisme gegeven in het geloof dat geene vordering, in dit leven gemaakt, te niet zal gaan wanneer de dood hem overvalt. Hij zal voortgaan progressieerende door de ontelbare eeuwen der eeuwigheid heen zonder de macht der zonde om zijne pogingen te belemmeren, en met al de toegangen tot celestiale geleerdheid om zijn spoed te versnellen. Hij geeft rekening van de verschillende graden van intelligentie, in individuen in dit leven waargenomen, door zijn theorie van het voorbestaan, in hetwelk sommigen een grootere vordering gemaakt hebben dan anderen. Hij ontkent de zaligheid niet aan eenig menschelijk wezen, en gelooft dat geen een dwalende ziel voor eeuwig verloren zal zijn. Hij hoopt voor al zijne dooden een kans tot verheerlijking gelijk aan zijn eigen; en in de schoone over Utah verspreide tempelen doet hij onzelfzuchtig voor hen wat voor hem een verlossingswerk is. En ze zijn prachtig, deze tempelen, uit alle oogpunten. De grootste en prachtigste van allen kan door den bezoeker van Salt Lake City gezien worden, in het midden der stad staande. Zijn witte en glinsterende torens, waarop het vergulde standbeeld van den Mormoonschen engel „Moroni”, komen in 't zicht reeds lang vóór de omtrekken van eenig ander bouwwerk. Van inheemsch graniet gebouwd, met een uitgaaf van bijna drie millioen dollar, werden er veertig jaren besteed aan zijn bouw en versiering.

Laat ons in alle rechtvaardigheid tot deze menschen zeggen: „Wij bewonderen u om de vooruitgang die gij gemaakt hebt, het ernstig stellig voornemen dat gij getoond hebt, en terwijl wij niet met u mogen overeenstemmen in uwe godsdienststellingen, erkennen wij u toch als broeder-Amerikanen en mede-vaderlanders, onder een vlag en constitutie, welke breed genoeg is om alle geloofsbelijdenissen en alle ware menschen te beschutten. Wij gelooven u wanneer gij zegt dat het veelvoudig huwelijk een ding van het verleden is, en wij denken des te beter over u voor het eeren van alreeds gelegde banden”. Zodoende zullen wij bewijzen in het bezit te zijn van Christelijke verdraagzaamheid jegens degenen die onze lievelings-theoriën durven te betwisten, en onszelf in een weg plaatsen om een late rechtvaardigheid uit te oefenen. „Wij gelooven alle dingen, wij hopen alle dingen, wij hebben vele dingen doorstaan en hopen in staat te zijn, alle dingen te kunnen doorstaan. In dien er iets deugdelijk, liefelijk of goed of prijzenswaardig is, zoo zoeken wij naar zulke dingen om ze te verkrijgen”. (Artikelen des Geloofs.) Waarlijk, indien Utah en haar volk zoo slecht was als zij uitgeschilderd

is geworden, zoude zij een lot verdiend hebben tienmaal erger dan een van die, welke hare vijanden tot nu toe voor haar uitgedacht hebben. Een rechtvaardig God kon niet minder doen dan de bliksemflitsen Zijner toorn op haar doen vallen om haar te verteren, opdat de aarde gereinigd mocht worden van haren bezoedelenden invloed. Maar hoe verschillend van de akelige schilderij treffen wij haar werkelijk aan!

GRONINGER CONFERENTIE.

De Groninger Conferentie werd Zondag 27 Maart te Groningen gehouden, des morgens en des middags in het lokaal Kattendiep 7 en des avonds in „Het Huis de Beurs”, Vischmarkt. Aanwezig waren: Zendingspresident Willard T. Cannon, Bakke Postma van de Rotterdamsche Conferentie, Pieter Assenberg van de Amsterdamsche en al de zendingen van de Groninger Conferentie.

De vergaderingen werden door pres. Heber J. Webb geleid. De morgenbijeenkomsst ving ten 10 uur aan. Het gebed werd door Ouderling Assenberg gedaan. Daarna werd een Psalm gezongen. President Webb was de eerste spreker. Hij zeide dat de menschen waren afgedwaald van de wegen des Heeren. Dat wij geloofden in de Kerk welke Jezus organiseerde, en eveneens dat wij zalig kunnen worden door de voorwaarden dier kerk te gehoorzamen. Ouderling Koldewijn sprak over de kenmerken van de Kerk van Christus. Pres. Cannon kreeg toen het woord. Hij zeide dat het onmogelijk was, de waarheden van het „Mormonisme” uit te leggen in ééne vergadering. Het doel van de Heiligen der Laatste Dagen is, betere mannen en vrouwen te maken van het menschdom. Wij streven naar volmaaktheid. Ouderling Ira Elmer was de laatste spreker. Hij sprak over den afval en de herstelling van het Evangelie. Dankzegging door Ouderling Heriman J. Westbroek.

De middagvergadering werd om 3 uur geopend door het zingen van „Hooft naar des profeten stem”. Gebeden door Ouderling Koldewijn, waarna het Groninger zangkoor „Gloria Patria” het „Zegengebed” zong. Het avondmaal werd door Ouderlingen Westbroek en Dudley bediend. Ondertusschen werd door het zangkoor gezongen: „Voor hen rijst mijn bed”. De algemeene autoriteiten der Kerk, door Pres. Cannon voorgesteld, werden eenstemmig ondersteund, alsmede de volgende zendingen van de Groninger Conferentie: President Heber J. Webb en Ouderlingen Henry E. King, Ira Elmer, Chas. H. Dudley, Derk Koldewijn en Herman J. Westbroek. Ouderling Postma was de eerste spreker. Deze was blij om de gelegenheid te hebben zijne getuigenis van de waarheid van dit werk te geven aan zijne landgenooten. Ouderling Dudley, die daarna het woord kreeg, spoorde de Heiligen aan tot het waardeeren van het Evangelie en het onderhouden der geboden des Heeren. Door het zangkoor werd een lied gezongen, waarna Ouderling

Assenberg de heiligen aanspoorde tot het zoeken naar de verborgen schatten des Evangelies. Ten slotte zong het koor „Leid ons groote Meester”, waarna Ouderling Elmer de benedictie uitsprak.

De avondvergadering ving ten 7 uur aan. Ouderling Postma deed het gebed. Indrukwekkend was het lied „Verlosser van Israël”, gezongen door het koor. Pres. Webb wees op het verlossingswerk van Christus, hoe alle menschen kunnen zalig worden door gehoorzaamheid aan de voorwaarden van het Evangelie. Ouderling Assenberg, hierna aan het woord gekomen, sprak hoofdzakelijk over de eerste beginselen. Het koor gaf andermaal een lied ten beste: „De schoone Toekomst”. Ouderling King besprak de toestand van het Katholicisme en het Protestantisme tegenover het „Mormonisme”. Pres. Cannon was de laatste spreker. Hij weerlegde de bewering door de couranten gemaakt aangaande het karakter van de zoogenaamde Mormonen. Het zangkoor zong „Glorie tot God omhoog”. Dankzegging door Ouderling Westbroek. Deze vergadering kenmerkte zich door een druk bezoek, goede orde en aandachtig gehoor. Wij gelooven dat deze Conferentie een middel geweest is om vele menschen in te lichten over het ware karakter van de leerstellingen des Evangelies.

Maandag 28 Maart kwamen de ouderlingen bijeen voor de gewone raadsvergadering. Allen waren eendrachtig in het voornemen om te volharderen.

HENRY E. KING, *Secr.*

(Wegens gebrek aan ruimte moet een gedeelte van dit verslag tot het volgend nummer blijven liggen. RED.)

OVERLEDEN.

PRIEM. — Te Amsterdam, den 23 Maart 1904, Antonie Priem, geboren te Doorn (Utrecht), den 30 October 1855, gedoopt te Amsterdam door Ouderling H. Krumperman, den 3 Augustus 1887, en bevestigd door Ouderling J. F. W. Völker; bevestigd tot Ouderling den 3 Juni 1888 door Ouderling B. Heertjes.

I N H O U D:

Openbaring van de Heilige Drieëenheid	Blz. 121	Plotselinge Omkeer	Blz. 129
Ontslag	„ 124	Een geweigerd Handschrift	„ 131
De mannelijke persoonlijkheid van Christus	„ 125	Groninger Conferentie	„ 135
Conferentie-Aankondiging	„ 128	Overleden	„ 136

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.